ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 24!!

ΞΕΝΗΣ ΟΣΙΑΣ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

(Υπό Γερασίμου μοναχού Μικραγιαννανίτου)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το Κύριε εκέκραξα, μετά την α στιχολογίαν του Μακάριος ανήρ, ιστώμεν στιχ. η , και ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια.

Ήχος α΄ . Των ουρανίων ταγμάτων.

Μεταναστεύουσα πρώην τη διαθέσει Σεμνή, και βεβαιούσα έργω το κριθέν σοι εννοία εξήλθες της ματαίας των ηδονών, Μακαρία λειότητος, και αρετών τη τραχεία ευθυδρομείς, αναβάσει ξενιτεύσασα. (δις)

Εν τω λιμένι του θείου προσορμισθείσα ισθμού, διαπερω κυμάτων των του κόσμου τον σάλον ψυχής δε σου το πλοίον όλον. Σεμνή, αδιάκλυστον φέρουσα, εξ ηδονών της πικρίας, των μυστικών αγωγίμων μένεις έμπλεως.

Θεοπρεπεί τη μιμήσει συ ξενιτεύσασα, του δι΄ ημάς εξ άνω προς ημάς κατελθόντος, υψώσαι τους πεσόντας, μένεις Σοφή, συγγενέσι μεν άγνωστος, αλλ΄ ευσεβέσι γνωστός, ως προς τον Θεόν, Ξένη, πάντοτε πρεσβεύουσα.

Έτερα δ΄ . Ήχος δ΄ . Ως γενναίον εν Μάρτυσιν.

Την αμνάδα τιμήσωμεν, την Χριστού καλλιπάρθενον, ημών το στερέωμα και το στήριγμα, της παρθενίας κειμήλιον, την Ξένην την πάνσοφον, αρετών υπογραμμόν

και θεόπνευστον κήρυκα και συνόμιλον, των αγγέλων φαιδραίς χοροστασίαις, και της άνω βασιλείας ιερομύστην πανάριστον.

Εκ δυσμών ανατέταλκας, ως αστήρ φαεινότατος, και ημάς αυγάζεις τοις Σοις χαρίσμασι, και τον αρχέκακον δράκοντα, δεινώς ετραυμάτισας τη δυνάμει του Σταυρού, και τον στέφανον είληφας της ασκήσεως, και θαυμάτων την χάριν δαψιλεύεις, τοις νοσούσι και πρεσβεύεις πλημμελημάτων συγχώρησιν.

Μυλασσέων το καύχημα, και Καρίας αγλάϊσμα, Ρώμης τε βλάστημα, Σηλυβρίας δε το ιερότατον κόσμημα, την κόρην την άμωμον την παρθένον του Χριστού, ευσεβείας αήττητον αντιλήπτορα, κιβωτόν τε των θείων χαρισμάτων, πολιούχον και μητέρα, Ξένην την θείαν τιμήσωμεν.

Την σωρόν των λειψάνων σου, την τα μύρα πηγάζουσαν, αφθαρσίας νάματα και προχέουσαν, τοις ευσεβώς προσιούσί σοι, απείρων ιάσεων και χαρίτων δαψιλώς, προσκυνούμεν και σέβομεν ευφημούντές σε, χαίρε Μήτερ ημών Οσία Ξένη, αθλοφόρων και Οσίων και των αγγέλων ομόσκηνε.

Δόξα Πατρί. Ήχος β΄.

Ταις καλλοναίς των αρετών ελλαμφθείσα Πανόλβιε, και τω ύψει της ευσεβείας πτερουμένη φερώνυμε εις ουρανίους σκηνάς, κατέλιπας πατρίδα, γεννήτορας, πλούτον και δόξαν. Και τω θείω ερωτι τω νυμφίω Χριστώ όλης εκδεδωκυία, γεηρόν νυμφίον διέλαθες. Όθεν εις την ξένην ως Ξένη ξενοτρόπως ξενιτεύσασα, και τοις ιδρώσι των καμάτων όφιν τον πολυμήχανον δήσασα, άτρωτον σεαυτήν διεφύλαξας. Διο και τα Μύλασσα σήμερον φαιδρύνεται τους Σους αγώνας ως γέρα καρπούμενα και την θήκην των λειψάνων ως θησαυρόν πολυτίμητον κεκτημένη η πόλις σου αγάλλεται. Πρέσβευε συν ταις δυσί θεραπαινίσι και Παύλω τω θεοσοφώ και πρύτανι υπέρ ειρήνης του κόσμου και σωτηρίας των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν η σκια του Νόμου της χάριτος ελθούσης· ως γαρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγομένη, ούτω Παρθένος έτεκες και Παρθένος έμεινας. Αντί στύλου πυρός δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος. Αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία των ψυχών ημών.

Είσοδος. Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας, και τα Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. 4, 7-15).

Δικαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται· γήρας γαρ τίμιον, ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, η δόλος απατήση ψυχήν αυτού. Βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού· δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα. (Κεφ. 3, 1-9).

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι. Και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δε εισιν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών και βασιλεύσει αυτών Κυριος εις τους αιώνας, οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Παροιμιών το Ανάγνωσμα. (λα΄ 10, 13-18, 20, 25).

Γυναίκα ανδρείαν τις ευρήσει; τιμιωτέρα δε εστι λίθων πολυτελών η τοιαύτη. Μηρυομένη έρια και λίνον, εποίησεν εύχρηστον ταις χερσίν αυτής. Εγένετο ωσεί ναυς εμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δε αύτη τον βίον. Και ανίσταται εκ νυκτών, και έδωκε βρώματα τω οίκω, και έργα ταις θεραπαίναις. Θεωρήσασα γεώργιον επρίατο, από δε καρπών χειρών αυτής, κατεφύτευσε κτήμα. Αναζωσαμένη ισχυρώς την οσφύν

αυτής, ήρεισε τους βραχίονας αυτής εις έργον. Εγεύσατο ότι καλόν εστι το εργάζεσθαι, και ουκ αποσβέννυται όλην την νύκτα ο λύχνος αυτής. Χείρας δε αυτής διήνοιξε πένητι, καρπόν δε εξέτεινε πτωχώ. Ισχύν και ευπρέπειαν ενεδύσατο, και ευφράνθη εν ημέραις εσχάταις.

Εις την Λιτήν, Ιδιόμελα. Ήχος α΄.

Δεύτε πιστοί την καλλιπάρθενον και άσπιλον Νύμφην του παμβασιλέως Χριστού του Θεού ύμνοις εγκωμίων ευφημήσωμεν. Αύτη γαρ τον Σταυρόν Αυτής επ ὤμων άρασα, τα ίδια κατέλιπε. Και ως έλαφος διψώσα αθανάτου μνηστήρος, κατ' ίχνος ηκολούθησε, ξένην εννοήσασα ζωήν εν ουρανοίς την μενούσαν· και πρεσβεύει απαύστως υπέρ ημών τω Σωτήρι και Θεώ, ίνα σώση τας ψυχάς ημών.

Ήχος β΄.

Την του βίου περιφάνειαν, καταλιπούσα ως πρόσκαιρον, επτερώθης θείω έρωτι, προς δόξαν την κρείττονα· και τω Χριστώ νυμφευθείσα, φθαρτού νυμφίου κοινωνίαν, εμφρόνως απώσω, απανθούσης μακρυνθείσα ευκλείας· συ γαρ εν κόσμω νεκρωθείσα, προς ζωήν υπερκόσμιον, δια μεγίστων καμάτων, έσπευσας Μήτερ· και νυν τυχούσα της εφέσεως, εν ουρανίοις αυλίζη θαλάμοις, υπέρ ημών Χριστώ πρεσβεύουσα, Ξένη παναοίδιμε.

Ήχος γ΄.

Η Ρώμη εγκαυχάται σου τοις σπαργάνοις, Οσία Ξένη αξιάγαστε· τα δε Μύλασσα το Σον κεκτημένα πανσέβαστον λείψανον ποταμούς εμπιπλώνται ιαμάτων. Διο και οι πιστοί συνελθόντες σήμερον εν τη μνήμη σου επαξίως γεραίρομεν των σων αγώνων τα έπαθλα, δι' ων ετροπώσω τον αρχέκακον εχθρόν, μοναζουσών το κλέος και των παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξένη.

Ήχος δ΄.

Το του νυμφίου σου Χριστού εράσμιον κάλλος επιποθήσασα, Οσία Ξένη Σεμνή, ανέδραμες οπίσω Αυτού καθάπερ τρυπών ωραιότατη, αρνησαμένη πάσαν κοσμικήν

απάτην και σαρκικόν μνηστήρα, εν σκληραγωγία και ασκήσει της σαρκός το φρόνημα απενέκρωσας. Διο και ο Χριστός εν τη σεπτή σου κοιμήσει ουρανόθεν σοι ημείψατο τον στέφανον, δι΄ αστέρων φαιδρών δεικνύων τοις πάσι των αρετών σου την λαμπρότητα. Δι΄ ων εκέκτησο κεχρυσωμένας πτέρυγας, προς ουρανόν ανιπταμένη, ως περιστερά αδιάφθορος πρεσβεύουσα απαύστως υπέρ ημών προς Κύριον.

Ήχος πλ. α΄ .

Δεύτε πάντες οι γηγενείς εγκωμίων άνθεσι καταστέψωμεν Χριστού Οσίαν Ξένην την πάντιμον, και ούτω βοήσωμεν· χαίροις καλλιπάρθενε Κόρη και αξιάγαστε, ότι κατεπάτησας του Βελίαρ την δύναμιν, και παρίσταται δαφνηφόρος εις τας αυλάς του Κυρίου σου, πρεσβεύουσα αεί υπέρ των ευφημούντων σε.

Δόξα. Ήχος πλ. δ΄ .

Την των παρθένων καλλονήν, μοναζουσών το κλέος, ασκητριών την ευπρέπειαν, Μυλασσέων το καύχημα, Ξένην την αξιέπαινον, δεύτε πιστοί ανευφημήσωμεν, ύμνοις επαξίοις την μνήμην αυτής πανηγυρίζοντες· Αύτη γαρ υπάρχει, φύλαξ και προπύργιον ημών, ρυομένη ημάς από πάσης ζάλης και τρικυμίας των παθών και αεί πρεσβεύει Χριστώ τω Θεώ ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν. Ο αυτός.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Εις τον Στίχον. Ήχος πλ. α΄ . Χαίροις ασκητών αληθώς.

Χαίροις, της αρετής ο κανών, της ευσεβείας το ευώδες κειμήλιον, Μυλάσσων η θεία δόξα, και της Καρίας φωστήρ, και της Σηλυβρίας αγαλλίαμα, παρθένων το κλέος, και ασκητών η ευπρέπεια. Εκκλησίας τε, και της πίστεως στήριγμα, Ξένη η παμμακάριστος, δαιμόνων το φρύαγμα και των Οσίων το κλέος και αθλητών εγκαλλώπισμα· πηγή σωτηρίας, τοις τιμώσί σου την μνήμην, και ανυμνούσί σε.

Παύλω, τω θεοσοφώ σοφώς, θεία προνοία ηκολούθησας πάνσεμνε, και τούτου τας εισηγήσεις και τας ενθέους βουλάς, εν τη ση καρδία εθησαύρισας. Την γην των

Μυλάσσων, ταις αρεταίς κατελάμπρυνας, και τοις δάκρυσι, την ψυχήν καθηγίασας. Όθεν την θείαν μνήμην σου, φαιδρώς εορτάζοντες, και των λειψάνων την θήκην περιχαρώς ασπαζόμεθα. Χριστόν εκδυσώπει ταις ψυχαίς ημών δοθήναι το μέγα έλεος.

Χαίροις, η νοητή χελιδών, το θείον έαρ ψυχών μελωδήσασα, νηστείαις και αγρυπνίαις και προσευχαίς συνεχώς, ιαμάτων ρείθρα αναβλύζουσα· ψυχών και σωμάτων αρρώστιας διώκουσα, και ιωμένη τη δυνάμει του Πνεύματος. Μέμνησο και των δούλων σου, και δος ημίν άνεσιν, λύσιν κακών και κινδύνων και πειρασμών απομάκρυνσιν, παρθένων η δόξα, ασκητών τε και Οσίων το εγκαλλώπισμα.

Ήχος πλ. β΄.

Σήμερον ως σελήνη πλησιφαής, η της Οσίας Ξένης μνήμη, τη Εκκλησία ανέτειλεν εκ του Ηλίου γαρ του νοητού, το φως λαμβάνουσα, καταλαμπρύνει τους βοώντας· χαίροις η την γυναικείαν ασθένειαν απορρίψασα, και προς ανδρικούς αγώνας, στερροτάτη ψυχή χωρήσασα· χαίροις η προσφυεί προσηγορία, την οικείαν ζωήν δηλούσα, ως ουρανόφρων εν πάσι· χαίροις Παρθένων αγλάϊσμα, Οσίων δόξα, και των Αγγέλων ισοστάσιε· μεθ΄ ων πρέσβευε τω σω νυμφίω Χριστώ, σώζεσθαι ημάς πάσης θλίψεως.

Δόξα Πατρί. Ήχος πλ. δ΄.

Σήμερον επεφάνη ημίν η σεπτή σου μνήμη, Μήτερ ημών αξιάγαστε κόρη, Οσία Ξένη· συ γαρ ώφθης ημίν κανών αρετής ακριβέστατος, καταλιπούσα πατρίδα, γεννήτορας και δόξαν επίκηρον δια όντως ζωήν ευαγγελικώς κατηκολούθησας Χριστώ τω Θεώ, ω και εκ νεότητος επόθης συναυλίζεσθαι. Και νυν περιπολεύουσα εν ουρανώ, πρέσβευε συν ταις δυσί θεραπαινίσι σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν. Ο αυτός. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε η τον Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτερ Θεού του Υψίστου, σων οικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν των πταισμάτων. Νυν τας ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον. Έτερον. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ξένην ήνυσας, ζωήν εν κόσμω, ξένην έσχηκας, προσηγορίαν, υπεμφαίνουσαν τη κλήσει τον τρόπον σου. συ γαρ νυμφίον λιπούσα τον πρόσκαιρον, τω αθανάτω Οσίως νενύμφευσαι. Ξένη ένδοξε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Ήχος α΄. Του λίθου σφραγισθέντος.

Της Ρώμης το θρέμμα, των Μυλάσσων το κόσμημα, της Καρίας απάσης και Σηλυβρίας αγλάϊσμα, την Ξένην τιμήσωμεν ωδαίς και άσμασιν υμνήσωμεν πιστώς. Δια τούτο αθροισθέντες εν τω Ναώ βοώμέν σοι· Δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω αξιώσαντι ημάς πλούτει σε πάνσεμνε.

Έτερον. Όμοιον.

Την ξένην βιοτήν σου μεγαλύνων ο Κύριος, Οσία Μήτερ Ξένη θαυμαστώς σε εδόξασε, και μέτοχον πλουσίων δωρεών, ως νύμφην σε ανέδειξεν Αυτού. Δια τούτο αναβλύζεις χάριν αεί, τοις κράζουσί σοι πάνσεμνε· δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν ιάματα.

Θεοτοκίον. Του Γαβριήλ...

ΟΡΘΡΟΣ

Μετά την α στιχολογίαν, κάθισμα. Ο υψωθείς. Ήχος δ΄.

Τη θεοφόρω οι πιστοί νυν προσέλθωμεν, οι εμπεσόντες τοις κακοίς και βοήσωμεν, εν επιστρόφω λέγοντες καρδία πιστώς, πρόφθασον βοήθησον Θεομύριστε Ξένη, τάχυνον εκλύτρωσαι εκ παντοίων κινδύνων, και ειρηναίαν δώρησαι ζωήν, την Σην γαρ σκέπην βεβαίαν κεκτήμεθα.

Δόξα Πατρί. Και νυν. Θεοτοκίον.

Τη Θεοτόκω εκτενώς νυν προσδράμωμεν...

Εις την β΄ στιχολογίαν. Κάθισμα. Ο υψωθείς.

Πεποικιλμένη καλλοναίς σων αγώνων, και λαμπομένη ταις αυγαίς των θαυμάτων, κύκλω νυν παρίστασαι τω Παντάνακτος Θρόνω. Όθεν ικετεύουσα μη ελλίπης, Οσία, υπέρ ημών των δούλων σου των εκ πόθου τελούντων και ευφημούντων σου την ιεράν, και φωτοφόρον πανήγυριν, ένδοξε.

Δόξα Πατρί. Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε...

Μετά τον Πολυέλαιον. Κάθισμα γ΄. Ήχος α΄. Τον τάφον σου Σωτήρ.

Ευφραίνεται λαμπρώς, Μυλασσέων η πόλις, κατέχουσα το Σον καλλιπάρθενε σώμα, και πόθω εορτάζει σου την πανέορτον κοίμησιν, ην περισώζε εκ πειρασμών και κινδύνων ταις πρεσβείαις σου, Οσία Ξένη, Οσίων Μητέρων το καύχημα.

Δόξα Πατρί. Και νυν. Θεοτοκίον.

Μαρία το σεπτόν του Δεσπότου δοχείον...

Αντίφωνον. Ήχος δ΄.

Προκείμενον: Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις Αυτού...

Στιχ.: Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν...

Ευαγγέλιον των 10 παρθένων.

Μετά ο Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα: Ταις της θεοφόρου...

Και νυν: Ταις της Θεοτόκου.

Ελεήμον, ελέησόν με ο Θεός... Ήχος β΄.

Η εκ ψυχής τον Θεόν αγαπήσασα, και πάντα πλούτον καταλιπούσα, και νυν εν υψίστοις αγαλλομένη και περιχορεύουσα· τω θρόνω του Θεού, αίτησαι και ημίν τον ελεήμονα Θεόν δωρηθήναι το μέγα έλεος.

Ο Κανών της Θεοτόκου και οι Κανόνες της Οσίας.

Ο α΄ εκ του Μηνιαίου.

Ωδή α΄ Ήχος πλ. δ΄. Άσμα αναπέμψωμεν λαοί.

Ξενον όντα πάσης αρετής, και μακρυνθέντα πράξεσιν, από Θεού ατόποις, οικείωσόν με τούτω, ευχαίς ευπροσδέκτοις σου, Ξενη σεμνή Οσία, σου τον ξένον βίον ευφημούντα.

Πυρ σε αναφλέξαν νοητόν, ως ύλην ευκατάπρηστον, την κοσμικήν απάτην, και σαρκικόν μνηστήρα, αρνήσασθαι έπεισε, γνώμη ανδρειοτάτη, και Κυρίω αγνώς μνηστευθήναι.

Ξενην εννοήσασα ζωήν, εν ουρανοίς την μένουσαν, και μη παρεχομένην την κλήσιν ως την πράξιν, ημείψω και έδραμες, έλαφος ως διψώσα, αθανάτου κατ΄ ίχνος μνηστήρος.

Θεοτοκίον.

Ύμνοις την πανάχραντον πιστοί, Μαρίαν ευφημήσωμεν, την Θεομήτορα, την κεχαριτωμένην, την σκέπην την ένθεον, τον εύδιον λιμένα, την των πάντων πιστών σωτηρίαν.

Ο β΄ κανών, ου η ακροστιχίς: ΔΕΧΟΥ ΔΕΗΣΙΝ ΣΩΝ ΟΙΚΕΤΩΝ Ω ΜΗΤΕΡ.

Ήχος πλ. δ΄. Αρματηλάτην Φαραώ,

Δια παντοίων πειρασμών και θλίψεων τον της ζωής σου, καιρόν διελθούσα. Ξένη, επί γης κατήντησας εις πλάτος το μακάριον και ουράνιον, ένθα χοροί αγάλλονται, άσμα τω Θεώ, αναμέλποντες. Επί υδάτων ευσεβούς ασκήσεως πεφυτευθείσα καλώς,

τρόποις ευσεβείας σεαυτήν εκόσμησας. Όθεν επί υδάτων με αμαρτίας εστώτα και κινδυνεύονται σώσόν με τη προς τον Θεόν μεσιτεία σου.

Χαριτωθείσα ταις ενθέοις πράξεσι χαρίτων ημών τας καρδίας πάντων έμπλησον πρεσβείαις σου. Αμαυρωθέντες πάθεσι κακών αμαρτίαις και τω βυθώ ολισθήσαντες νυν προσπεφευγότες δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσω του βοάν τρανότατα τα μεγαλεία τα Σα. Ειμή γαρ συ Κόρη πάντοτε προϊστασο υπέρ εμού πρεσβεύουσα· τω Υιώ και Θεώ σου, τις εκ τοσούτου με κλύδωνος και δεινών, κινδύνων ερρύσατο.

Ωδή γ΄. Ο στερεώσας λόγω τους ουρανούς.

Κατακρατήσας έρως ο θεϊκός, της αγνής ψυχής σου, λήθην λαμβάνειν σε, των της ασκήσεως πόνων έπεισε, Σεμνή και της φύσεως.

Του αθανάτου μνηστήρος καλλοναίς, ηδομένη κάλλη σαρκός εμάρανας, και ώφθης, ωραιοτάτη, θείον προς νυμφώνα σκηνώσασα.

Κεχρυσωμένας πτέρυγας αρετών κτησαμένη ύψος προς ουράνιον, επέτασας Μακαρία, ως περιστερά αδιάφθορος.

Θεοτοκίον.

Η φωτεινή νεφέλη του νοητού, και φαιδρού Ηλίου του ανατείλαντος, εκ της γαστρός σου Παρθένε, φώτισον τας ψυχάς των υμνούντων σε.

Έτερος. Ουρανίας αψίδος.

Υψηλόφρονι γνώμη και σταθερά εδησας, συ τον πολυμήχανον όφιν και απενέκρωσας, διο ημάς λύτρωσαι εκ σατανικών μεθοδιών αυτού και διάσωσον θεία δυνάμει σου.

Δυναστείαν εξ ύψους συ κατ’ εχθρών είληφας, και των νοσημάτων εξαίρειν τον καύσωνα, διο παθών ημών τας αλγηδόνας εν τάχει δεόμεθα προσπεφευγότας εις Σε.

Εξενώθης τω κόσμω τω προς Χριστόν έρωτι, ξένην βιοτήν επιδείξασα Πανaοίδιμε, τους ξενωθέντας ημάς των εντολών του Κυρίου, τάχυνον επίστρεψον ταις προς Θεόν σου ευχαίς.

Θεοτοκίον.

Η τεκούσα ασπόρως τον ποιητήν Άχραντε, και μητροπρεπώς εν αγκάλαις τούτον βαστάσασα, αυτόν ικέτευε, της ζοφεράς καταιγίδος, των δεινών λυτρώσασθαι ημάς τους δούλους σου.

Καθισμα. Ήχος πλ. δ’. Την Σοφίαν και Λόγον.

Τον δι’ οίκτον οφθέντα επί της γης, αγαπήσασα Λογον Θεού Πατρός, αυτώ ηκολούθησας, ως νυμφίω Πανόλβιε, και φθαρτόν νυμφίον, προθύμως κατέλιπες, και ενεγκαμένην, και πλούτον επίκηρον· όθεν επί ξένης, φερωνύμως βιούσα, τα πάθη ενέκρωσας, και των ζώντων απείληφας, κληρουχίαν θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω, την Αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον, όμοιον.

Πειρασμοίς πολυτρόποις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων και ορατών, τω σάλω συνέχομαι, των αμέτρων πταισμάτων μου, και ως θερμή αντιλήψει, και σκέπη μου άχραντε, τω λιμένι προστρέχω, της σης αγαθότητος· όθεν Παναγία, τον εκ σου σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων των δούλων σου, των απαύστως υμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, των πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις προσκυνούσιν αξίως, τον Πανάγιον τόκον σου.

Ωδή δ’. Εξ όρους κατασκίου.

Προίκα τω Χριστώ προσήξας την αγνείαν, νέκρωσιν μελών, και πόνους εγκρατείας, και αντεδέξω ουράνιον βασιλείαν, και αιωνίζουσαν απόλαυσιν.

Βρέχουσα στρωμνήν, τοις δάκρυσιν Οσία, και μετά σποδού, εσθίουσα τον άρτον, της παρακλήσεως έτυχες της αγήρω, και Παραδείσου απολαύσεως.

Τύπον σεαυτήν, καλών παρεχομένη, είλκυσας πολλάς, ψυχάς εις σωτηρίαν, απορραγείσας του κόσμου της προσπαθείας, Ξενη θεόφρον αξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Χαίροις παρ' ημών, Αγία Θεοτόκε, χαίρε η χαράν, κυήσασα τω κόσμω, χαίρε η μόνη αντίληψις των ανθρώπων, ευλογημένη Θεοτόκε αγνή.

Έτερος. Συ μου ισχύς, Κύριε.

σε την αγνήν, σε την πανένδοξον άπαντες του Κυρίου Νύμφην καλλιπάρθενε επικαλούμεθα εκ ψυχής οι βάθει πταισμάτων παντοδαπών συμφυρόμενοι αιτούντες δωρηθήναι ημίν τοις σε τιμώσι παρά Χριστού το μέγα έλεος.

Ίνα την Σην επιτελώμεν πανήγυριν, ίνα πόθω σε καταγεραίρωμεν, ίνα υμνώμεν ειλικρινώς πόνους και τα άθλα δια Χριστόν, άπερ ήνεγκας δυσώπησον τον Κτίστην ημίν ιλεωθήναι τοις εκ ψυχής σε μακαρίζουσι.

Νεανικώς υπεισελθών σοι ο δόλιος επειράτο, σε την αξιάγαστον και σωφρονεστάτην ως αληθώς ελκύσαι προς πάθη και ηδονάς του σώματος. Αλλ· ως τούτου, Παρθένε, πανουργίας καθείλες, ούτω και νυν με συμπαράταξον.

Θεοτοκίον.

Πανευλαβώς προ της εικόνος παρίσταμαι της Άχραντου της σης, Παναμώμητε εκλιπαρών και παρακαλών μη με απορριψης του σου προσώπου τον άθλιον αλλ οἴκτειρον και σώσον εκ παντοίας με βλάβης και κινδύνων και πάσης κακώσεως.

Ωδή ε'. Τον ζόφον της ψυχής μου διασκέδασον.

Ως δάμαλις ποθούσα, του ποιμένος το θείον κάλλος εκραύγαζες. Που νυν ποιμαίνεις Νυμφίε; που κοιτάζη ειπέ μοι; επιποθώ σου ιδείν, την υπερβάλλουσαν θέαν, και φλέγομαι πάντοθεν.

Εράσμιον το κάλλος, το εμόν βοά ο Νυμφίος, ζητούσα Σεμνή, ταις αρεταίς λαμπρυνθείσα, εις ουρανούς με σκόπει· εκεί ποιμαίνω εγώ, και τα εμά προσκαλούμαι, εκάστοτε θρέμματα.

Τρυγών ωραιοτάτη, χελιδών λαμπροτάτη, και νοητή αηδών, των ιξευτών διαδράσα, των νοητών παγίδας, εδείχθης Ξενη σεμνή, και εναπόθετον κάλλος, Χριστού αξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Αμήτορα των άνω, επ' εσχάτων τοις κάτω τίκτεις απάτορα, ουσιωθέντα Παρθένε, το ημέτερον όλον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, ον εκδυσώπει σωθήναι, φθοράς τούς υμνούντάς σε.

Έτερος. Ίνα τι με απώσω.

σων γονέων ο πόθος το της ψυχής ασάλευτον έσεισε και παρέπεισέ σε τοις αυτών επινεύσαι κελεύσμασιν, αλλ· εκραταιώθης τη τρυ Χριστού θεία δυνάμει· διο πάντας ημάς νυν κραταίωσον.

Ως φρουρόν κεκτημένοι και πρόμαχον και ρύστην σε άμισθον εκ ψυχής βοώμεν την πικρίαν ημών την των θλίψεων καταγλύκανον συ δροσισμώ της σης πρεσβείας τον των όλων Θεόν ικετεύουσα.

Νενοσηκότας, θεόφρων, και ψυχή και σώματι κινδυνεύοντας, δραστικώ φαρμάκω και τη αίγλη σων θαυμάτων, Σεμνή, επιφάνηθι νυν και κατ' άμφω υγείωσον, ίνα πίστει και πόθω υμνούμέν σε.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίαις επαύξω άλλας αμαρτίας ο τλήμων εκάστοτε, και επισυνάγω της γεένης το πυρ το ανύπεικτον εν τη παναθλία εμού ψυχή, αφ΄ ου με ρύσαι προ της πείρας εκείνης Πανάμωμε.

Ωδή ς΄. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Την ξένην σου βιοτήν, και υπέρ άνθρωπον άσκησιν, δοξάζων ο δια σε, ξενιτεύσας ένδοξε, σημείοις και τέρασι, παραδόξοις, όντως, σε Οσία κατεκόσμησε.

Τον ξενωθέντα μακράν, των εντολών του Θεού ημών, οικείωσόν με ταις σαις, Οσία δεήσεσι, και ξένον με ποίησον, της δεινής γεέννης, και παθών συνεχόντων με.

Τω κύκλω των αρετών, καταστεφθείσα ανέδραμες, προς ον επόθεις Χριστόν, κύκλου δι΄ αστέρων σε, υπέρ νουν μηνύοντος, τοις εγγύς και πόρρω, ξενοτρόπως Ξενη ένδοξε.

Θεοτοκίον.

Ο νώτοις χερουβικοίς απεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτός εν τη ση, κοιλία ενώκησε, σαρκί ου θεότητι, και εκ σου προήλθε, διασώζων το ανθρώπινον.

Έτερος. Ο αυτός.

Ιδείν σου το ποθεινόν κάλλος, Χριστέ, αγαπήσασαι νεάνιδες αι σεπταί οπίσω σου έδραμον εις οσμήν του μύρου σου Ξένης της Οσίας ταις σοφαίς εισηγήσεσι.

Κινδύνων παντοδαπών και θλίψεων ελευθέρωσον, Οσία πανευκλεής παρθένων αγλάϊσμα τους προσκαλουμένους σε και επιζητούντας πρεσβειών σου το έλεος.

Επιφοραίς αλγεινών και τρικυμίαις ποντούμενοι, και σάλω πολλών κακών δεινών πειραζόμενοι χείρα ημίν όρεξον, πρεσβειών σου θείων, όπως τύχωμεν λυτρώσεως.

Θεοτοκίον.

Ιλύος με των δεινών και των παθών αμαυρότητος εκλύτρωσαί με, οικτρώς, Σεμνή νυν διάγοντα· προσώζεσαν γαρ σαφώς έλκη των παθών μου, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Το Κοντάκιον.

Ταις υπερφώτοις καλλοναίς λαμφθείσα, ένδοξε, κατεδουλώθης την ψυχήν τω θείω έρωτι, και πάντα κατεμάρανας πάθη της σαρκός σου· όθεν γέγονας Τριάδος θείον τέμενος, και παρίστασαι Αυτή αεί κραυγάζουσα των βοώντων σοι· χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Ο Οίκος.

Άγγελος καθωράθης επί γης τοις ανθρώποις ως άϋλός βιώσασα Ξένη· ισάγγελον γαρ πολιτείαν επί γης σαφώς επεδείξω πάνσεμνε, τους πάντας καταπλήττουσα και προτρέπουσα βοάν σοι ταύτα·

Χαίρε, της Εκκλησίας διαυγέστατη σελήνη·

χαίρε, της ευσεβείας η λαμπροστάτη σαγήνη.

Χαίρε, το της Ρώμης σεπτόν εγκαλλώπισμα·

χαίρε, το των Μυλάσσων ευκλεές περιήχημα.

Χαίρε, η κορωνίς Ασκητών και Οσίων·

χαίρε, η βασιλίς των αθλούντων γυναίων.

Χαίρε, η σεπτή μυροθήκη του Πνεύματος·

χαίρε, αρετής κανών ακριβέστατος.

Χαίρε, της ησυχίας το άνθος το εύοσμον·

χαίρε, της ακτησίας ο πλούτος ο έντιμος.

Χαίρε, ημών η κραταιά προστασία·

χαίρε, των αυτών προς Θεόν θερμή πρεσβεία.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Συναξάριον.

Τη ΚΔ΄ του αυτού μηνός, μνήμη της Οσίας Μητρός ημών Ξένης, και των δύο αυτής θεραπαινίδων.

Στίχοι.

Αποξενούται τούδε του βίου Ξένη, ου ζώσα και πριν, ως αληθώς ην ξένη. Θνήσκουσιν άμφω της Ξένης αι δουλίδες, ου των εκείνης αρετών ούσαι ξέναι. Εικάδι ουρανού εις ξενίην Ξένη ήλθε τετάρτη.

Η μακαρία αύτη και αοίδιμος Ξένη εκ της μεγαλοδόξου γέγονε πόλεως Ρώμης, γένους εντίμου και ζηλωτού. Των ουν γεννητόρων αυτής, γάμω ταύτην εκδούναι βουλομένων, και των κατά τον γάμον πάντων ευτρεπισθέντων, εξ αυτής της παστάδος, μεθ ἑτέρων γυναικών, δύο παιδισκών, αποφυγούσα, και δια θαλάσσης την πορείαν ποιησαμένη, άλλους αμείψασα τόπους, την πόλιν των Μυλασσών κατέλαβε. Μάλλον δε παρά του θεσπεσίου Παύλου του Μοναχού (ος αυτή θεόθεν, εν Αλεξανδρεία φανείς, οδηγός γέγονε των κρειττόνων), εις την τοιαύτην πόλιν κατέστη. Ένθα μικρόν ευκτήριον επ ὀνόματι του Αγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου πηξαμένη, άμα ταις δυσί θεραπαινίσι, και τινων ολίγων Παρθένων συνελθουσών, πολλήν άσκησιν επεδείξατο, δια πάσης καρτερίας και αποχής των κατ αἴσθησιν ηδονών, εις την ουράνιον εαυτήν άγουσα πολιτείαν.

Καλώς ουν διεξελθούσα τον βίον, μετά την οσίαν εκείνην και μακαρίαν τελευτήν, άνωθεν έσχε την μαρτυρίαν. Και γαρ μεσούσης ημέρας, ηλίου κατά γην φωτίζοντος, δι ἀστέρων ώφθη Σταυρός· ον συνέκλειε, και εις το μέσον συνείχεν έτερος αστέρων χορός, ως δοκείν στέφανον αυτόν είναι της μακαρίας, της μακράς ένεκα νηστείας και αγρυπνίας και αφθορίας αντιδοθέντα αυτή προς Θεού. Και τούτο δήλον, ότι τη του λειψάνου ταύτης υπό γην αποθέσει, ουκέτι θεατός ην ο των αστέρων χορός τε και κύκλος. Εγνώσθη δε τα κατά την Οσίαν, μιας των θεραπαινίδων αυτής, εν τω μέλλειν τελευτάν, διηγησαμένης την της μακαρίας πατρίδα, και το του γένους επίσημον, και

την εκ γονέων προσηγορίαν. Ευσεβεία γαρ εκαλείτο· και ότι λαθείν σπουδάζουσα, Ξένην εαυτήν επωνόμασεν.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Παύλου, Παυσιρίου και Θεοδοτίωνος, των αυταδέλφων.

Στίχοι.

Παυσίριον και Παύλον άμφω συγγόνους, ποτάμιος ρους και συνάθλους δεικνύει. Ιδού τράχηλος ελθέτω δη το ξίφος, Θεόν ποθών έκραζε Θεοδοτίων.

Ούτοι υπήρχον επί Διοκλητιανού και Μαξιμιανού των Βασιλέων, και Αρειανού ηγεμόνος, εν Κλεοπάτριδι της Αιγύπτου, αδελφοί κατά σάρκα. Υπήρχον δε χρόνων, ότε κατεσχέθησαν, ο μεν Παύλος τριάκοντα επτά, ο δε Παυσίριος πέντε και είκοσιν, εκ νεαράς ηλικίας το σχήμα των Μοναχών περιβεβλημένοι. Μαθών δε την κατάσχεσιν αυτών Θεοδοτίων, ο αδελφός αυτών, καταλιπών τας εν όρεσι διατριβάς των ληστών (ην γαρ τρόπων αυτοίς κοινωνών), ήλθε θεάσαθαί τε αυτούς άμα και ασπάσασθαι.
Και ιδών ανακρινομένους αυτούς, προσεγγίσαι μεν ουκ ετόλμησεν· εν τινι δε γενόμενος τόπω, καθ' εαυτόν ελογίζετο, ποίας άρα τεύξονται κληρουχίας οι αδελφοί.
Και διαθερμανθείς, υπέστρεψε, και ωμολόγησεν εαυτόν Χριστιανόν, ενώπιον Αρειανού του τυράννου· και επιπηδήσας, κατέβαλεν αυτόν του θρόνου. Ευθέως ουν ήλοις πυρωθείσι κατά των πλευρών διελαύνεται, έτι δε και κατά της γαστρός· και το του βίου δέχεται τέλος, ξίφει την κεφαλήν τμηθείς· Παύλος δε και Παυσίριος εν ποταμώ βληθέντες, διήνυσαν το μαρτύριον.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη του Αγίου Ιερομάρτυρος Βαβύλα, του εν Σικελία, και Τιμοθέου και Αγαπίου, των μαθητών αυτού.

Στίχοι.

Πριν Βαβύλας ήθλησε κατά δαιμόνων, ήθλησε λοιπόν και δια των αιμάτων. Τον Αγάπιον συνάμα Τιμοθέω σαφώς μιμητάς οίδα του διδασκάλου.

Ούτος ο Άγιος Μάρτυς Βαβύλας, ευγενής ων, κατά τον μέγαν Ιώβ, εκ των αφ ήλίου ανατολών, γεννάται εξ ευγενών και φιλοθέων γεννητόρων εν τη επισήμω Θεουπόλει

(την μεγάλην Αντιόχειαν ίσως εννοεί). Και παιδευθείς εν αυτή εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου, και τα ιερά γράμματα, εις Θεόν τάχιον αναφέροντα, επιμελώς εκδιδαχθείς, και εκ νεαράς ηλικίας ποθήσας τον Χριστόν, εμίσησε τον κόσμον· και τάχιον των γονέων απορραγείς, διεσκόρπισε τον πλούτον εις πτωχούς και χήρας και ορφανούς. Και αποτινάξας εαυτόν πάσης βιωτικής ιλύος, ανελθών προς το όρος ησύχαζεν, έχων μεθ' εαυτού και τους δύο μαθητάς αυτού, Αγάπιον και Τιμόθεον. Γενόμενος δε και Ιερεύς, αξίως το της ιερωσύνης αξίωμα ετίμησεν.

Επεί δε απειθείς και αιμοβόροι Έλληνες έσπευδον καταπροδούναι τούτον τοις άρχουσιν, αφείς την Ρώμην, κατέλαβε την Σικελίαν συν τοις δυσί μαθηταίς αυτού. Και χρονοτριβήσας εκείσε, πολλούς τη ενοικούση αυτώ χάριτι κατεφώτισεν, εις θεογνωσίαν μεταβιβάσας. Αλλ ἐπεὶ πόλις ου δύναται κρυβήναι, επάνω όρους κειμένη, ως γέγραπται, ουδέ αυτός διέλαθε τον εκείσε Άρχοντα. Διο και κρατήσας αυτόν, συν τοις δυσί μαθηταίς αυτού, ως είδε μετά παρρησίας ομολογήσαντας τον Χριστόν, Θεόν αληθινόν, πρώτον μεν έτυψε, μάστιγας διαφόρους επιθείς αυτοίς, και καταπορφυρώσας τα σώματα αυτών. Έπειτα δε, κατά πόλιν περιάγων αυτούς, ποικιλοτρόπως και απανθρώπως ήκιζε, πη μεν, τας της Σικελίας πόλεις εκφοβών δι αὐτῶν, πη δε, ίδιον πάθος εκπληρών δια της μαρτυρίας αυτών. Οι δε Άγιοι Μάρτυρες ενισχύοντο, εις τα αιώνια αποβλέποντες αγαθά. Τη δε υστεραία, τοις ξίφεσι κατασφάξας αυτούς, εις πυρ εναπέρριψεν. Ουκ ελυμήνατο δε τους αληθείς Χριστού στρατιώτας το καθόλου το πυρ, αλλά σώους και ασπίλους διεφύλαξεν· ους και λαβόντες πιστοί τινες, εν τη αυτή νήσω της Σικελίας αξίως εκήδευσαν.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη του Οσίου πατρός ημών Μακεδονίου.

Στίχοι.

Μονών απείρων πατρικής σης οικίας, Μακεδόνιος Χριστέ λαμβάνει μίαν.

Ούτος ο εν Αγίοις Πατήρ ημών Μακεδόνιος, παλαίστραν είχε και στάδιον τας των ορέων κορυφάς, ουκ εφ ἑνὸς ιδρυμένος χωρίου, αλλά νυν μεν τούτω ενδιαιτώμενος, νυν δε εις εκείνο μεταβαίνων, εν Φοινίκη, Συρία, και Κιλικία. Εποίει δε τούτο, των εις αυτόν συντρεχόντων εκφεύγων την όχλησιν. Τεσσαράκοντα ουν και πέντε έτη διετέλεσεν ούτως, ου σκηνή χρώμενος, ου καλύβη, αλλ ἐν ορύγματι βαθεί την στάσιν έχων. Πρεσβύτης δε γενόμενος, είξε τοις ικετεύουσι, και καλύβην επήξατο.

Ύστερον δε οικιδίοις ουκ οικείοις, αλλ άλλοτρίοις εχρήσατο. Πέντε δε και είκοσι διετέλεσεν έτη, τη καλύβη και τοις οικίοις διαιτώμενος· ως συνάγεσθαι τους χρόνους των αγώνων αυτού εις εβδομήκοντα, κριθή και ύδατι επί χρόνοις τεσσαράκοντα τρεφόμενος. Ύστερον δε νόσω περιπεσών, άρτου μικρώ κλάσματι ετρέφετο και ύδατι.

Ούτος ο θαυμάσιος, θαυματουργός γενόμενος μέγας, δαίμονας εξ ανθρώπων απήλασε, και νοσήματα παντοία εθεράπευσε, και άλλα ουκ ολίγα εποίει παράδοξα. Τούτω ποτέ γυναίκα προσήγαγον, πλείστα εις υπερβολήν, εξ επηρείας δαιμόνων, εσθίουσαν· και πολλά περί αυτής των οικείων θρηνούντων, παρεκάλουν οι προσαγαγόντες τον Άγιον· ο δε προσευξάμενος, παρεσκεύασεν αυτήν κατά φύσιν εσθίειν. Λέγεται δε τριάκοντα όρνεις εσθίειν κατοικιδίους· δια δε προσευχής του Αγίου, μηδέ το ήμισυ δαπανήσθαι δύνασθαι. Και τω Θεώ γνησίως και επιμόνως δουλεύσας επί χρόνοις εβδομήκοντα, απήλθε προς Κύριον.

Τη αυτή ημέρα, η ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Οσιομάρτυρος Αναστασίου του Πέρσου.

Στίχοι.

Στεφθείς Αναστάσιε των άθλων χάριν, παρέσχες ημίν λειψάνων σων την χάριν.

Του Βασιλέως Ηρακλείου απελθόντος εν Περσίδι, και του Χοσρόου αποθανόντος, μοναχός τις εκ της μονής του Μάρτυρος, ιδών τον στρατόν του Βασιλέως εχάρη, και ην μετά του των Χριστιανών λαού, ως υποστρεφόντων εις τα ίδια. Ελθών δε εις τον Ηγούμενον αυτού, απεκόμισεν αυτώ το κολόβιον (μανδύαν) του Μάρτυρος, και διηγήσατο αυτώ, ότι εν Περσίδι δαιμονώντα ιάσατο περιβαλόντα αυτό. Και ο μεν Ηράκλειος, εν τω εικοστώ έτει της αυτού βασιλείας, ανεκόμισεν εις Ιερουσαλήμ το τίμιον Ξύλον. Επίσκοπος δε τις αποσταλείς παρά του Αρχιεπισκόπου των εις Περσίδα Ρωμαϊκών μερών, ανελάβετο τα λείψανα του Αγίου, και ανεκόμισεν εις Καισάρειαν· και εκεί δόντες μικράν μερίδα, το λοιπόν κατέσχον. Η δε τιμία κεφαλή του Μάρτυρος, και η εικών προσκυνείται παρά των πιστών εν τη μεγάλη και παλαιά Ρώμη.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Ερμογένους και Μηνά·

Τη αυτή ημέρα, μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Φίλωνος, Επισκόπου γενομένου του Καλπασίου.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Φιλίππου Πρεσβυτέρου.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη του Αγίου Μάρτυρος Βαρσίμου, και των δύο αυτού αδελφών.

Στίχοι.

Τους τρεις Αδελφούς θείος εις συσχών πόθος, Θείον ποθείν έπειθεν εκ ξίφους τέλος.

Τη αυτή ημέρα, ο Άγιος Ελλάδιος ο Κομενταρήσιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι.

Υπό ξίφος θεις Ελλάδιος αυχένα. Ελληνικής έπαρσιν ήσχυνε πλάνης.

Τη αυτή ημέρα, ο Όσιος Ζωσιμάς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι.

Τις τους μακρούς σου Ζωσιμά φράσει πόνους; Και τις θανόντος των πόνων σου τα στέφη;

Τη αυτή ημέρα, μνήμη του Αγίου Προφήτου, Προδρόμου, και Βαπτιστού Ιωάννου, πλησίον του Ταύρου.

Στίχοι.

Εμή σε γλώσσα κήρυξ πως αν αινέση, ον γλώσσα Χριστού γηγενών μείζω λέγει;

Τη αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Νεοφύτου του Εγκλείστου, του εν Κύπρω ασκήσαντος.

Στίχοι.

Έχει σε τύμβος, αλλά μέχρι σαρκίου καύχημα πέλεις Εγκλείστρα ση φοιτώσι.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη της Αγίας Χρυσοπλοκής.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη των Αγίων της Ι. Μ. Φιλοθέου του Αγίου Όρους· Φιλοθέου, πρωτίστου δομήτορος της ιεράς ταύτης επωνύμου αυτού Μονής· Θεοδοσίου ηγουμένου ταύτης και Μητροπολίτου Τραπεζούντος· Διονυσίου και Συμεών ηγησάντων αυτής· Δομετίου του ησυχαστού και σημειοφόρου· Δαμιανού, μαθητού αυτού και Οσιομάρτυρος· και Κοσμά του Ισαποστόλου και Ιερομάρτυρος.

Τη αυτή ημέρα, μνήμη της Οσίας Μητρός ημών Ξένης της Ρωσσίδος, της δια Χριστόν σαλής.

Στίχοι:

Ξένον βίον ζήσασα εν κόσμω Ξένη, ξένων δωρεών παρά Θεού μετέσχες.

Αύτη ην Ρωσίς και έζησεν εν Πετρουπόλει, τω 18ω αιώνι. Συνεχεύχθη ανδρί, ου η κλήσις Ανδρέας, μεθ' ου ολίγω χρόνω συνέζησεν, αιφνιδίω γαρ ούτος θανάτω το ζην απέλιπε, και τότε αύτη εβουλεύσατο ακολουθήσαι Κυρίω, και ζήσαι βίον ασκητικόν εν μωρία επιπλάστω. Διανείμασα καλώς τον προσόντα πλούτον, ήρξατο των πνευματικών αγώνων. Και δη περιβληθείσα ευτελή ιμάτια, η κάλλιον ειπείν ράκη, έζη βίον ασκητικόν εν ταλαιπωρία και νηστείαις και διηνεκέσι προσευχαίς, και εν υποκρίσει μωρίας περιέκρυβε την εαυτής αρετήν. Τις δύναται διηγήσασθαι ους υπέστη πόνους, και καμάτους, εν πολλή πτωχεία η μακαρία; Εν περιόδοις αφορήτου χειμώνος, υπέμεινεν ως αδάμας τον δριμύτατον κρυμόν και παγετόν, υμνούσα και δοξολογούσα τον Κύριον, και ως έξηχος εν ταις οδοίς και ρύμαις περιάγουσα της Πετρουπόλεως. Διο πλουσίας ηξιώθη παρά Κυρίου χάριτος, προλέγειν τα μέλλοντα και προβλέπειν τα μακράν. Και μετά την οσίαν αυτής τελευτήν, πηγή ιαμάτων αναδέδεικται ο ιερός αυτής τάφος, τη επισκιάσει του Παναγίου Πνεύματος. Πας γαρ ο πίστει προστρέχων, λαμβάνει το αιτούμενον, δοξάζων τον Κύριον, και διαπρυσίως κηρύττων, ην δέδωκε χάριν τη θεραπαίνη Αυτού Οσία Ξένη· όντως θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αυτού.

Ταις αυτών αγίαις πρεσβείας, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ΄. Ο τους Παίδας δροσίσας εν καμίνω.

Τοις σπαργάνοις η Ρωμη εκκαυχάται, η δε Μυλασσα πλέον τοις λειψάνοις, εξ ων πηγάζεις θαύματα, τοις πιστοίς Θεονύμφευτε.

Ποταμός ανεδείχθης ιαμάτων, παθημάτων θαλάσσας κατακλύζων, των μελωδούντων άσμασι, τον Θεόν των Πατέρων ημών.

Κατεκοίμισας πάθη ψυχοφθόρα, εν πολλαίς αγρυπνίαις Μακαρία, και τον δικαίοις ύπνον ύπνωσας, υπέρ του κόσμου πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον

Τον εκ σου σαρκωθέντα υπέρ λόγον, δυσωπούσα μη παύση Θεοτόκε, εκ των παγίδων ρύσασθαι, του εχθρού τας ψυχάς ημών.

Έτερος.

Τοις σπαργάνοις η Ρώμη εγκαυχάται, τα δε Μύλασσα τω Σω πανσέπτω σκήνει, και μέλπουσιν αεί την μνήμην σου τελούντα και χάριν απαρύονται αμετρήτων σου θαυμάτων.

Ως κρίνον εν μέσω ακανθώδους ασεβείας εξήνθησας, Οσία, και επλήρωσας σαφώς την πόλιν των Μυλάσσων και πάσαν την περίγειον ταις οσμαίς των σων θαυμάτων.

Νάουσαν παντοίων δωρημάτων και ακέστορα ποικίλων νοσημάτων τα Μύλασσα τρανώς πλουτούντα σε υμνούσι και δοξολογούσι Θεόν εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Λύχνον μου σβέσον των παθών μου η γεννήσασα το Φως της απαθείας, και υπάναψον εμοί τον λύχνον της ψυχής μου ως αν ρυσθείς κραυγάζω σοι· χαίρε Μήτερ του Κυρίου.

Ωδή η΄. Ο στεγάζων εν ύδασι.

Αρμοσθείσα γέγραπται, ενί ανδρί τω Χριστώ, τω ωραίω κάλλει πάσαν ιδέαν, αρετών ευσεβώς, ήσκησας Ένδοξε, και προς θάλαμον θείον, εισωκίσθης προίκα δεξαμένη, χάριν ιαμάτων, εις πάντας τους αιώνας.

Η ψυχή μου οπίσω σου, προσεκολλήθη Χριστέ, ανεβόας πόθω, ως γη διψώσα· σε το ύδωρ το ζων, εκζητώ Κυριε· σοι τους όμβρους προσφέρω των δακρύων· σης αγάπης ρείθρα, πότισόν με Σώτερ, εις πάντας τους αιώνας.

Ωραιώθης ποθήσασα, το όντως ον εφετόν, εδοξάσθης Κορη δεδοξασμένω κολληθείσα Χριστώ· συ χορόν άγιον, προσηγάγω Παρθένων, τω Σωτήρι σε μιμησαμένων, μεθ' ων εις τας άνω, χορεύεις κατοικίας.

Θεοτοκίον.

Μονήν σε εξελέξατο, και καλλονήν Ιακώβ, του Πατρός ο Λογος, και σου εν μέσω κατεσκήνωσε· και ως ηυδόκησεν, υπέρ πάντας ωραίος, τους ανθρώπους Παναγνε προήλθε, την αμαυρωθείσαν, ημών καθάραι φύσιν.

Έτερος. Επταπλασίως κάμινον.

Ως ιατρόν πανάριστον και ταχείαν αντίληψιν πάντες οι πιστοί σε κεκτημένοι, Ένδοξε, δεινών εκλυτρούμεθα και πάσης θλίψεως και οργής σε προς τον Θεόν προσβαλλόμενοι πρέσβυν, βοώντες ευχαρίστως ψυχή τε και καρδία· χαίρε ημών η δόξα και των Μυλάσσων το κλέος.

Μυλάσσων τα συστήματα ευσεβών σε γεραίρουσι, μνήμην σου τελούντα την φαιδρά και εύσημον, και εκ ψυχής δοξάζοντα τον Παράσχοντά σε κράζουσιν Αυτώ εν κατανύξει καρδίας· ω Δέσποτα των όλων ευχαίς της σης Οσίας, ίλεως ημίν έσο υμνούσί σε εις τους αιώνας.

Ηγιασμένη πέφυκας ψυχή τε και σώματι όλην σεαυτήν εκδούσα εις τα σκάμματα ασκήσεως, Πανένδοξε· όθεν και κάκωσιν την ημών ικετευτικώς μη παρίδης βοώμεν,

αλλ' επίσκεψαι εν τάχει πρεσβεύουσα Κυρίω ημάς εκλυτρωθήναι εκ πάντων των κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Όντως Θεόν εκύησας, Θεοτόκε Πανάμωμε, σάρκα δι' ημάς γεγονότα εν μήτρα σου τούτον, Αγνή, ικέτευε του ρυσθήναι πάσης οργής λοιμού και σεισμού τε και πολέμου απαγωγής ημάς, τους ευλαβεία και πόθω προσκυνούντας τον Τόκον σου τον θείον και σε γεραίροντας.

Ωδή θ'. Ευλογητός Κυριος.

Δι' ασθενείας Ένδοξε, τον ανίσχυρον εχθρόν, ετροπώσω ξένην μετελθούσα ζωήν, και πάθη σαρκός θανατώσασα· και νυν ουρανούς περιπολείς, ένθα το σον υπήρχεν, αληθώς πολίτευμα, ως Αγνή Παρθένος.

Ευλογητός Κυριος, ο λιμένα γαληνόν, ιαμάτων δείξας την σεπτήν σου σορόν, τοις αεί κινδυνεύουσι πελάγει, και ζάλη των παθών, Μοναζουσών το κλέος, και Παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξενη.

Των εφετών το ακρότατον, καθαρώτερον οράς, θεουμένη λάμψεσι ταις θείαις Αγνή· Οράς δε α βλέπουσιν Άγγελοι· χορεύεις συν πάσιν εκλεκτοίς αμαρτημάτων λύσιν, αιτουμένη πάντοτε, τοις σε ευφημούσιν.

Ως παρθενίας τέμενος, ως αγνήν περιστεράν, ως τρυγόνα άμωμον, ως νύμφην Χριστού, ωραίαν καλήν σε και άμεμπτον, ως άγαλμα θείων αρετών, ως κήπον κεκλεισμένον, οι πιστοί γεραίρομεν, θεοφόρε Ξενη.

Θεοτοκίον.

Ρημασι σοις επόμενοι, γενεαί των γενεών, Μαρία σε μακαρίζομεν αεί· Θεόν γαρ τον όντως μακάριον, εκύησας άχραντε Αγνή, τον πάντας μακαρίους, τους αυτώ δουλεύοντας αψευδώς ποιούντα.

Έτερος. Εξέστη επί τούτω.

Τεθρίππω αναβάσα των αρετών ανηνέχθης εις ύψος ουράνιον, και αστραπαίς εκείθεν αυγασθείσα τη ση ψυχή του Πνεύματος, Πανόλβιε, εκλάμπεις ως Σελήνη πανευπρεπής, φωτίζουσα τους πίστει και πόθω σε υμνούντας ως του Χριστού Νύμφην αμώμητον.

Εν ουρανίοις θαλάμοις διηνεκώς συν αγίοις Αγγέλοις χορεύουσα επί της γης, μέμνησο των δούλων σου εκτενώς προς Κύριον πρεσβεύουσα συγχώρησιν πταισμάτων δούναι ημίν, όπως εν μετανοία τον βίον διελθόντες εις την ανάπαυσιν κατάντήσωμεν.

Ροαίς σου των δακρύων, Μήτερ σεμνή, των παθών σου την κάμινον σβέσασα, και νυν ημών φλέξον τας ακάνθας των πειρασμών και ευφροσύνης πλήρωσον πάντων τας καρδίας των ευσεβώς βοώντων σοι το χαίρε καρδίας κατανύξει, μοναζουσών το κλέος και αγαλλίαμα.

Θεοτοκίον.

Σε θρόνον γινώσκομεν του Θεού πυρίμορφον όντως θεόνυμφε, και νυμφικόν θάλαμον του πάντων Δημιουργού και κλίνην πορφυρόστρωτον, εν η επανεπαύσατο ο Θεός, ον νυν τε εκδυσώπει ρυσθήναι των πταισμάτων ψυχής τε μολυσμάτων τους εκ ψυχής σε μεγαλύνοντας.

Εξαποστειλάριον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Ξενίαν την ουράνιον, ποθούσα Ξενη πάνσεμνε, ξένην σαυτήν θεοφόρε, πατρίδος πλούτου και γένους, φιλευσεβώς πεποίηκας· τον σταυρόν σου δε άρασα, Χριστώ προθύμως έδραμες, τω ξενοτρόπως ελθόντι, σώσαι βροτούς εκ Παρθένου.

Έτερον. Όμοιον.

Την Ξένην ανυμνήσωμεν, Χριστού την Καλλιπάρθενον και την Αμνάδα Κυρίου, την χαριτόβρυτον Κόρην, Αγγέλων ισοστάσιον ανθρώπων φυλακτήριον, φυγαδευτήρα δαιμόνων, υπέρ ημών γαρ πρεσβεύει αδιαλείπτως Κυρίω.

Θεοτοκίον, όμοιον.

Ωράθης υπερέχουσα, των Ποιημάτων Δεσποινα, σαρκί τεκούσα Παρθένε, Θεόν των όλων και Κτίστην, ου τω Σταυρώ ρωννύμεναι, γυναίκες αι θεόφρονες, νεανικώς ηρίστευσαν, μεθ' ων σε πάντες υμνούμεν, ευλογημένη Μαρία.

Εις τους Αίνους. Ήχος α΄. Των ουρανίων ταγμάτων.

Οι των Μυλάσσων νυν παίδες, τούδε συνδράμετε, ιδείν της Πολιούχου, το πανάγιον σώμα, ταμείον γαρ υπάρχει των αρετών, και μυροθήκη του Πνεύματος· πανευλαβώς ουν ασπάσασθε την σωρόν, της παρθένου και αμώμου μητρός. (Δις).

Ξένην την θείαν αξίως νυν μακαρίσωμεν, το βλάστημα της Ρώμης, των Μυλάσσων το κλέος, Καρίας τε απάσης την χαρμονήν, και Σηλυβρίας αγλάϊσμα, υπέρ ημών πρεσβεύει τω Λυτρωτή, δούναι λύσιν των πταισμάτων ημών.

Της αρετής τον αγώνα όντως διήνυσας, επί της γης Οσία, ώσπερ άθλος ούσα, σέβει τε τα θεία διηνεκώς τους ανθρώπους διδάξασα, και την ουράνιον δόξαν επιποθείν, δια τούτο ηξιώθης αυτής.

Δόξα. Ήχος πλ. α΄.

Δεύτε της Καλλιπαρθένου την κοίμησιν φαιδρώς πανηγυρίσωμεν. Δεύτε και χορείαν στησώμεθα άσμασιν εγκωμίων γεραίροντες το σεπτόν και μυροβόλον σώμα της πολιούχου ημών. Ως ήλιος γαρ εξήστραψε τη λάμψει των αρετών και πάσαν την Καρίαν ενέπλησε θαυμάτων. Ως άγγελος χορεύει εν ουρανοίς συν ταις δυσί θεραπαινίσι, και του Βελίαρ την δύναμιν επί της γης κατεστόρεσε. Δεύτε φιλέορτοι μυστικώς Αυτήν πανηγυρίσωμεν λέγοντες· Χαίροις, Παράδεισε, ο τα μύρα βλύζων και τας ψυχάς ευωδίας πληρών. Χαίροις της Ρώμης το βλάστημα, των Μυλάσσων το αγαλλίαμα και πάσης της Καρίας το εγκαλλώπισμα. Χαίροις, ότι το άφθαρτον στέφος συν τω τιμίω Σταυρώ αστράσι πεποικιλμένω ώσπερ και Κωνσταντίνω τω Άνακτα, τη σεπτή σου Κοιμήσει εδείχθη σοι. Αλλ ὦ Μήτερ αξιάγαστε, των πολεμίων τα θράση κατάβαλε και των ψυχών ημών τα έλκη θεράπευσον ταις προς Θεόν μεσιτείαις σου.

Και νυν. Ο αυτός, Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν σε Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομεν σε οι πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος το άρρηκτον. την αρραγή προστασίαν και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη

Εις την Λειτουργίαν

Απόστολος και Ευαγγέλιον της Οσίας.

Κοινωνικόν: Εις μνημόσυνον αιώνιον...

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Την λαμπάδα πάντες την φαεινήν, και της παρθενίας τον ασύλητον θησαυρόν, την Νύμφην Κυρίου και ασπιλον Αμνάδα, την Ξένην την Οσίαν πάντες υμνήσωμεν.

Ρόδον εξωρμίσθη από δυσμών, και ευωδιάζει τας καρδίας των ευσεβών, η Ξένη η μήτηρ ημών των Μυλάσσων, αυτήν ουν επαξίως ανευφημήσωμεν.

Γλώσσα γαρ ου σθένει σε εξειπείν, των σων θαυμασίων το υπέρμετρον την πληθύν, πηγάζεις ιάσεις, ποικίλων νοσημάτων τοις πίστει προσιούσι και ευφημούσί σε.

Χαίροις των Παρθένων η καλλονή, και των εναρέτων και οσίων η χαρμονή, ιερέων δόξα, αδικουμένη ρύστις, ημών δε προστασία, Ξένη πανεύφημε.

Τέρπου και αγάλλου συν τη Μητρί, του Παμβασιλέως και Θεού ημών ω Σεμνή· ανεγηγερμένον, τον Σον Ναόν τηρούσα, Θεού τη ευδοκία, ον φρούρει πάντοτε.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΟΣΙΑΝ ΞΕΝΗΝ

Κοντάκιον. Τη Υπερμάχω.

Ταις υπερφώτοις καλλοναίς λαμφθείσα, Ένδοξε, κατεδουλώθης, την ψυχήν τω θείω ερωτι, και πάντα κατεμάρανας πάθη της σαρκός σου. Όθεν γέγονας Τριάδος θείον τέμενος, και παρίστασαι Αυτή καθικετεύουσα. Των βοώντων σοι· Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Άγγελος καθωράθης επί γης τοις ανθρώποις, ως άϋλός βιώσασα Ξένη (εκ γ), ισάγγελον γαρ πολιτείαν επί γης σαφώς επεδείξω, Πάνσεμνε, τους πάντας καταπλήττουσα και προτρέπουσα βοάν σοι ταύτα·

Χαίρε, της Εκκλησία διαυγεστάτη σελήνη·

χαίρε, της ευσεβείας η λαμπροτάτη σαγήνη.

Χαίρε, της Ρώμης σεπτόν εγκαλλώπισμα·

χαίρε, το των Μυλάσσων ευκλεές περιήχημα.

Χαίρε, η κορωνίς ασκητών και οσίων·

χαίρε, η βασιλίς των αθλούντων γυναίων.

Χαίρε, η σεπτή μυροθήκη του Πνεύματος·

χαίρε, αρετής κανών ακριβέστατος.

Χαίρε, της ησυχίας το άνθος το εύοσμον·

χαίρε, της ακτησίας ο πλούτος ο έντιμος.

Χαίρε, ημών η κραταιά προστασία·

χαίρε, των αυτών προς Θεόν θερμή πρεσβεία.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Βλέπων σου το ωραίον της ψυχής ο Δεσπότης, εαυτώ προσαρμόσαι επέγνω, και νυμφίω δοθείσα γεηρώ, αμίαντόν σου το σώμα ετήρησας, ακολουθήσασα και θερμώς βοώσα Χριστώ·

Αλληλούϊα.

Γέλως σοι καθωράθη η τερπνότης του κόσμου, ηνίκα την ψυχήν εφωτίσθης, και στέγης αποστάσα πατρικής, τόπους πολλούς αγνώστους διήμειψας, ως χελιδών ηδύλαλος, το έαρ της μετανοίας κηρύττουσα, και ακούουσα ταύτα·

Χαίρε, της μετανοίας η λαμπρόφωνος σάλπιγξ·

χαίρε, της σωτηρίας ημών η θεία φόρμιγξ.

Χαίρε, της πίστεως το αμάραντον άνθος·

χαίρε, της Εκκλησίας το ηδύτατον εύχος.

Χαίρε, των πλανωμένων ο υπέρλαμπρος κόσμος·

χαίρε, των ευσεβούντων ο υπέρλαμπρος κόσμος.

Χαίρε, αρετών καθαρόν ενδιαίτημα·

χαίρε, των Μοναστών καλλονή και εδραίωμα.

Χαίρε, η πλουτούσα χαρισμάτων ενθέων·

χαίρε, η ταπεινούσα την οφρύν των αθέων.

Χαίρε, η αμβλύνασα του Βελίαρ τα κέντρα·

χαίρε, η πηγάζουσα ημίν θεία ρείθρα.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Δέδοταί σου, Οσία, αμοιβή ώνπερ έτλης, ψυχών πολλών σωτηρία. Παρθένων γαρ χορόν τω Θεώ, ως σεπτόν προσήξας καλλιέργημα, ρητορεύουσα αυταίς τα θεία μελωδήματα, και βοώσα συν αυταίς·

Αλληλούϊα.

Έλαμψας εν τω κόσμω, ώσπερ ήλιος Ξένη, φωτίζουσα πιστών τας καρδίας. Και τω φωτί των πράξεων φαιδρύνεις των πιστών τα συστήματα, εγειρούσα εξ ύπνου αμελείας τε, βοώντα εκ ψυχής ταύτα·

Χαίρε, της ημών αβλεψίας η λύχνος·

χαίρε, της ημών ευκληρίας το τείχος.

Χαίρε, η κρηπίς ευσεβούς πολιτείας·

χαίρε, η μύστις υψηλής θεωρίας.

Χαίρε, το εύχος ημών το φαιδρότατον·

χαίρε, τον κρίνον Μυλάσσων το εύχροον.

Χαίρε, δι ἧς ησχύνθησαν δαίμονες·

χαίρε, δι ἧς εστέφθησαν Μάρτυρες·

Χαίρε, το θείον του Πνεύματος όργανον.

χαίρε, των πιστών ασφαλές καταφύγιον.

Χαίρε, ημών η σκέπη Πολιούχος·

χαίρε, η παντοίων αρετών ταμιούχος.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Ζήλω του σου Νυμφίου, απορραγείσα πατρίδος, φερωνύμως Ξένη εκλήθης· και πάσης προσπαθείας κοσμικής σεαυτήν εκκαθάρασα, γέγονας ναός θείου Πνεύματος βοώσα εκ καρδίας·

Αλληλούϊα.

Ίδον παίδες Μυλάσσων, εν τη ση παρουσία, άγγελον αυτοίς εκπεμφθέντα προς Θεού, και έκθαμβοι προς Σε ενητένιζον θεώμενοι, τον καινόν και άφραστον βίον σου, βοώντες εκ ψυχής ταύτα·

Χαίρε, της Εκκλησίας τρύγων η φιλέρημος·

χαίρε, της ημών ευκληρίας η πρόξενος.

Χαίρε, ο μελίστακτος της πίστεως βότρυς·

χαίρε, της ουρανίου Σοφίας η μύστις.

Χαίρε, η τω Πνεύματι διασχούσα ουρανόν·

χαίρε, η τω στόματι μελωδήσασα Χριστόν.

Χαίρε. νους ο πρακτικώτατος θεοπνεύστων λογίων·

χαίρε, η ασκήσασα την ζωήν των αγγέλων.

Χαίρε, η των αρετών κοσμηθείσα αγλαίας·

χαίρε, η των πονηρών καθελούσα πανουργίας.

Χαίρε. η τον χουν τω χοι εκλαθούσα·

χαίρε, η τω Νω τω Νοι κολληθείσα.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Κύματα αμφιβόλων λογισμών την ψυχήν σου εκταράττοντα ώφθησαν, ότε κατανύξει ψυχική γονυπετής προσευχομένη ίστασο, ο Παύλος ως άγγελος επέστη σοι διδάσκων Σε βοάν·

Αλληλούϊα.

Λύχνος τοις εν τω σκότει των παθών ανεδείχθης φωτίζουσα αγνείας τω φέγγει· και φωτισμόν παρέχουσα, διώκεις των παθών τα σκιρτήματα τοις επικαλουμένοις σε και βοώσί σε εκ ψυχής ταύτα.

Χαίρε, των εν αμαρτίαις οδός η σωτήριος·

χαίρε, των εν μετανοία ο παρήγορος άγγελος.

Χαίρε, των αθλητών και οσίων εφάμιλλε·

χαίρε, των αγίων αγγέλων ομόσκηνε.

Χαίρε, η λεπτύνασα την φρένα εγκρατεία της σαρκός·

χαίρε, η νεκρώσασα τα πάθη θεωρία του νοός.

Χαίρε, δι ἧς άπας κόσμος φωτίζεται·

χαίρε, δι ἧς πάσα πλάνη σκεδάννυται.

Χαίρε, η καθηδύνουσα ημών τας καρδίας·

χαίρε, η υποδείξασα ημίν τρίβους αγίας.

Χαίρε, η φωνήσασα τω άλσει γλυκασμόν ησυχίας·

χαίρε, η κηρύξασα τω κόσμω πλουτισμόν ευσεβείας.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Μέμην ο δολιόφρων κατά σου, οπηνίκα της ψυχής σου το εύτονον είδε. Και μυρίοις τρόποις ευθύς επειράτο συλήσαι σε ο δόλιος, αλλ έστης απερίτρεπτος αυτόν καταισχυνούσα και βοώσα.

Αλληλούϊα.

Νέαν ζωήν μαθούσαι, δια σου, Πανολβία, αι πισταί σου Παρθένοι ευθέως πάντα της γης καταλείψασαι δολιχήν οδόν συν σοι επορεύθησαν τω πόθω Κυρίου πτερούμεναι και ακούουσαι ταύτα·

Χαίρε, τριας ευσεβών γεννητόρων·

χαίρε, πλειας υπερλάμπρων αστέρων.

Χαίρε, των Μυλάσσων κινυρά η τρίχορδος·

χαίρε, των αυτών Τριας υπέρμαχος.

Χαίρε, η συστήσασα χορείαν ευσεβών μοναζουσών·

χαίρε, η διδάξασα αυτάς την ουράνιον οδόν.

Χαίρε, πάντες σοι βοώμεν και γεραίρομεν λαμπρώς·

χαίρε, ότι καταπέμπεις πρεσβειών σου ιλασμούς.

Χαίρε, δι ῇς λυτρούμεθα εκ παντοίων κινδύνων·

χαίρε, δι ῇς υψούμεθα άνω των του κόσμου ηδέων.

Χαίρε, το εύχος ψυχικής σωτηρίας.

Χαίρε, το τείχος ηθικής ραθυμίας

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Ξένος πάσιν εδείχθη ο περίδοξος βίος της Σης επί γης πολιτείας. Ξενιτευθείσα γαρ δια Χριστόν, τους ξενωθέντας ημάς τω Θεώ προςωκειώσας οδόν μετανοίας υποδείξασα τους βοώντας Αυτώ.

Αλληλούϊα.

Όλβος παρά Κυρίου πνευματικής κληρουχίας η πόλις σοι Μυλάσσων εδόθη, εγκατασπείρασα εν αυτή της ευσεβείας σπόρον τον ένθεον, και αρδεύουσα ταις ροαίς των ιδρώτων σου βοώσά σοι ταύτα·

Χαίρε, η ρήτωρ ημών και διδάσκαλος·

χαίρε, η σεπτή Πολιούχος και Έφορος.

Χαίρε, πορφυρόχρυσον των Μυλάσσων ανάθημα·

χαίρε, χαριτώνυμον της Καρίας εντρύφημα.

Χαίρε, η κρήνη Σιλωάμ τοις νοσούσι·

χαίρε, πύλη τοις μετανοίας ποθούσι.

Χαίρε, ο οίκος του Κυρίου της ειρήνης·

χαίρε, το τείχος αυτού της αγάπης.

Χαίρε, Οσίων γυναικών ακροθίνιον·

χαίρε, αθανάτων φυτών το γεώργιον.

Χαίρε, ότι συν αγγέλοις τον Θεόν δοξολογείς·

χαίρε, ότι τους τιμώντάς σε επί γης επευλογείς.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Παύλω τω Θεοσοφώ εντυπούσα Παρθένε, τοις ρήμασιν αυτού καθυπείχθης· και έργω το αυτού πληρούσα πρόσταγμα ευθέως τα Μύλασσα κατέλαβες συν ταις δυσί Παρθένοις καλιάν πηξάμεναι, και βοώσαι·

Αλληλούϊα.

Ρείθροις των σων ιδρώτων εναπέσβεσας, Μήτερ, στυγεράς των δαιμόνων εννοίας. Και σεαυτή εξύφανας ιεράν διπλοίδα της Σης ασκήσεως, φαιδρώς παρισταμένη τω Νυμφίω σου και ακούουσα παρ’ ημών ταύτα·

Χαίρε, των σων φοιτητών το παντέφορον όμμα·

χαίρε, των σων υμνητών το ένθεον στόμα.

Χαίρε, της ευσταθείας ημών το ακλόνητον τείχος·

χαίρε, της ευζωίας ημών ο αδάπανος πλούτος.

Χαίρε, η χορόν παρθένων Κυρίω προσάξασα·

χαίρε, η των δαιμόνων τα κέντρα αμβλύνασα.

Χαίρε, της ασκήσεως εργάτις η ένθεος·

χαίρε, της ερήμου αηδών η γλυκύθυμος.

Χαίρε, η αγνείαν ημάς διδάξασα·

χαίρε, η ειρήνην ημίν πρυτανεύουσα.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Στέφανος εξ αστέρων τοις αυτοίς καθωράθη, ως πότε βασιλεί Κωνσταντίνω· την Σην Οσίαν προδήλων ένδοξον και μακαρίαν τελείωσιν και δόξαν, ην εν ουρανοίς απόλαυσιν έμελλες, βοώσα·

Αλληλούϊα.

Τέλος προκαταγγελών Σης τελευτής ο Δεσπότης εν νυκτί σοι οπτάνεται, Ξένη. Και προς την άπονόν σε ζωήν επαξίως παρασκεύασε γέρα σοι σεπτά προτεινόμενος, και πείθων ημάς βοάν σοι αύθις·

Χαίρε, η εκ βρέφους τω Θεώ ανατεθείσα·

χαίρε, η τα κάλλη Αυτού ερασθείσα.

Χαίρε, του Χριστού η αμνάς η άσπιλος·

χαίρε, του αυτού η παρθένος η πανάμωμος.

Χαίρε, η γονέων και πατρίδος χωρισθείσα·

χαίρε, η Νυμφίω ουρανίω αρμοσθείσα.

Χαίρε, η τοις θείοις αεί εντρυφώσα·

χαίρε, η τα κάτω αεί παρορώσα.

Χαίρε, η τας παρατάξεις των εχθρών κατατροπούσα·

χαίρε, η τας παραβάσεις φοιτητών Σων διορθούσα.

Χαίρε, η ευγένειαν και σοφίαν πλουτούσα·

χαίρε, η ευσέβειαν και αγνείαν ασκούσα.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Ύμνησάν σε αγγέλων και ανθρώπων τὰ πλήθη, ηνίκα προς Θεόν εξεδήμης. Και κοινήν χορεία συστησάμενα τον εξόδων ύμνον σοι έμελπον προπέμποντα το θείον και ιερώτατον σκήνός σου και βοώντα·

Αλληλούϊα.

Φέγγει των σων θαυμάτων πας πιστός εκλυτρούται, σκότους παθών αμαρτίας. Εθαυμαστώθη γαρ αληθώς εν σοι του Δεσπότου Χριστού η δύναμις, μεγάλως σε ενισχύσασα κατά παθών αήττητε, διο σοι βοώμεν·

Χαίρε, ημών η άληκτος ευφροσύνη·

χαίρε, των Παρθένων η στερρά αμπεχόνη.

Χαίρε, κρηπίς πατρικής φιλοσοφίας·

χαίρε, βολίς μυστικής Θεολογίας.

Χαίρε, η το κατ είκόνα Θεού τηρήσασα αλώβητον·

χαίρε, η το πνεύμα της σαρκός δείξασα υπέρτερον.

Χαίρε, ότι και θανούσα αγγέλοις έσχες υμνητάς·

χαίρε, ότι και ταφείσα ανθρώπους έχεις μιμητάς.

Χαίρε, η Ευσέβεια τω έργω και τω λόγω ονομασθείσα·

χαίρε, Ξένη και τη κλήσει και τη πράξει οραθείσα.

Χαίρε, η χαρά των Μυλάσσων και δόξα·

χαίρε, των αυτών το παμπόθητον χάρμα.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Χαίροντες των αγγέλων και οσίων οι δήμοι εδέξαντο το πνεύμά σου Μήτερ, και ο Χριστός σε έστεψε στεφάνω της ασκήσεως και δόξης της αυτού μέτοχον απειργάσατο ψάλλουσι συν αγγέλοις Αυτώ·

Αλληλούϊα.

Ψάλλει τε και γεραίρει η σεπτή Εκκλησία την Σην πανίερον μνήμην ενθέως. Ως ήλιος γαρ ημεροφαής εν τω σεπτώ Αυτής εκλάμπεις στερεώματι, δαδουχούσα την υφήλιον, βοώσάν σοι ταύτα·

Χαίρε, η φαιδρά λαμπηδών της πίστεως·

χαίρε, η τερπνή σαμβύκη του Πνεύματος.

Χαίρε, του Χριστού η μυροφόρος μαθήτρια·

χαίρε, του αυτού η θεοφόρος ασκήτρια.

Χαίρε, η των Μυροφόρων τον χορόν εκμιμηθείσα·

χαίρε, η ταις ουρανίαις στρατιαίς εξισωθείσα.

Χαίρε, η ένθεος του Κυρίου απόστολος·

χαίρε, η κλεινή και πιστή Αυτώ ακόλουθος.

Χαίρε, η δι ἀστέρων Παύλω τω σοφώ χρηματισθείσα·

χαίρε, δι ἀγγέλου στέφανον περιτεθείσα.

Χαίρε, η εξυφάνασα σαύτω σωτήριον ένδυμα·

χαίρε, η κατατρυφώσα αεί εις τα κάλλη τα άρρητα.

Χαίροις Μήτερ Πανόλβιε.

Ω Πανόλβιε Μήτερ, θεοδίνητε Ξένη αγίων παρθένων ακρότης (εκ γ΄). Δέχοιο παρόν και ευτελές τούτο εφύμνιον, και βράβευσον ειρήνην ταις πρεσβείαις σου τοις συμβοώσιν·

Αλληλούϊα

Η/Υ ΠΗΓΗ
voutsinasilias.blogspot.gr
http://voutsinasilias.blogspot.gr/search?updated-max=2010-01-16T13:42:00%2B02:00&max-results=7&start=11&by-date=false

Σημείωσις. Έστι και Παρακλητικός Κανών, ποίημα του αυτού υμνογράφου.